

som have udtalt sig om et Spørgsmaal, det er nemlig den Vægt, der bør lægges paa Nørrejylland's Forsvar. Jeg tror ikke, at jeg har været uenig med den høitærede Minister i den Sag, i saa Henseende har jeg kun havt en noget forskjellig Mening fra ham angaaende, hvor det Forsvar skal søres, som vi begge to, saavidt jeg idetmindste har forstaaet, ere enige om, skal og bør søres i Nørrejylland, hvis vi blive angrebne der. Hvis denne Uenighed om, hvorvidt en Fæstning i Jylland skal bygges paa Helgenæs eller et andet Sted, er tilstrækkelig til at konstituere en saadan Uenighed mellem de Sagkyndige, at man ikke kan stole paa deres Meninger, eller ikke kan fæste nogen Lid til deres Meninger, saa vil jeg bede Enhver betænke, hvilken Uenighed der da i ethvertfømhelst andet Spørgsmaal herfter mellem de Sagkyndige, og dog kommer man til et Resultat. Jeg erindrer, at vi i forrige Samling havde et Forsvarslag til Behandling, som handlede om Brandvæsenet paa Landet, og jeg tror nok, at der blandt Forsamlingens 60 Medlemmer var 50 Sagkyndige, hver med sin Mening; men jeg tror dog ikke, at Noget derfor vilde paastaa, at der ikke kunde komme et fornuftigt Resultat ud af den Forhandling, som denne Sag blev undergivet. Det ærede 2det kongevalgte Medlem avancerede den Paastand, at jeg i den Betragtning, jeg gjorde gjældende, helt veg bort fra det, der var en Hovedbetragtning i Krigsministerens Forslag, idet han forudsatte, at Hovedbetragtningen i dette Forslag var, at al den Krigsmagt, vi havde, Alt, hvad der kunde krybe og gaa, skulde over til Kjøbenhavn, for at forsvare den, og at Staden ikk lod sig forsvare, medmindre vi kaldte Alt, hvad vi kunde faae, herover. Jeg tror ikke, at det er den høitærede Krigsministers Mening, jeg tror aldrig, at han har gjort Regning paa, at vi skulde samle hele vor regulere Arme herovre, saaledes som den er disloceret her i Landet, det er ikke til at tænke paa. Jeg tror, man maa være meget glad ved, om man kan faae samlet f. Ex. 19 Batailloner herovre, og at man med disse 19 Batailloner og isøvrigt den tilhørlige Artilleristyrke særdeles vel kan forsvare Kjøbenhavn. Ja, maaste blive vi nøbte til at kalde nogle Forsterkningsbatailloner ind tillige for at udfylde Lallet, og jeg har netop den foregaaende Gang omtalt, hvorledes det Befæstningsforslag, som denne Gang er forelagt angaaende Kjøbenhavns Forsvar, tillader at gjøre Regning paa, at vi kunne forsvare os her i Kjøbenhavn med Tropper, som ikke alle behøve at være Kærnetropper, ikke engang Kærnetropper efter dansk Leilighed. Men saa bliver der jo 12 Batailloner tilovers; hvor skulde de blive af? Solde vi de 12 Batailloner rent ud for Fornøielsen's Skyld eller som gymnastisk Øvelse for den jydsk Ungdom? Nei, jeg skjønner ikke rettere, end at vi ogsaa kunne bruge de 12 Batailloner. Der kan godt komme de Tilfælde, hvor Situationen er en saadan,

at Kjøbenhavn bliver angreben, og at intet andet Punkt i Landet er udsat for Angreb. Den Situation er tilstede f. Ex., naar vi ere allierede med Lybskland og blive angrebne af England. Ja, saa vilde det vistnok være høist forstandigt, om vi søgte at faae alle de 31 Liniebatailloner, vi eie og have, samlede, for at forsvare det eneste Punkt, der bliver angrebet. Der kan komme den Situation, at Nørrejylland er det eneste Punkt, som bliver angrebet, f. Ex. naar der bliver paaført os Krig fra Lybskland, og vi ere allierede med England, saa er det høist urimeligt, at vi ville komme til at føre Krigen andetteds end netop i Nørrejylland, og saa ser jeg ikke Andet, end at det vilde være saare forstandigt, om vi, ligesom vi have gjort andre Gange, samlede Alt, hvad vi havde af Soldater ovre i Nørrejylland og forsvarede Halsøen. Endelig kunde der komme den Situation, at vi ikke vidste, hvor vi vilde blive angrebne, at der truedes med Angreb baade paa Kjøbenhavn, paa Sjælland og i Nørrejylland, og saa maa vi være indrettede paa at kunne flaa fra os baade i Kjøbenhavn og i Nørrejylland. Jeg ser ikke, at der er nogen anden Udvei for denne Sag.

Jeg kommer herved til at vende mig til det meget ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Bloug), som igaar i et Foredrag, han holdt, anbefalede en Feltbefæstning om Kjøbenhavn. Til denne Lænte kan jeg kun sige een Ting. Ja, bliver Sjælland angrebet og her ingen virkelig Befæstning er om Kjøbenhavn, saa lad os i Guds Navn faae en Feltbefæstning om Kjøbenhavn. Vi Soldater maa jo mange Gange gjøre det Ordsprog til vort, at man skal gaa paa Jorden, selv om den er gloende. Saa bygge vi en Feltbefæstning, om vi ellers kunne faae Tid til det, og forsvare den, saa godt vi kunne. Men jeg tror nok, at det vilde være forsværligt, om den bevilgende Myndighed gjorde, hvad den kunde, for at den Jord, Soldaterne skulde gaa paa, naar de skulde forsvare Landet, ikke bliver altsor gloende. Den kan blive hed nok endda. Det meget ærede Medlem henviste til Sebastopol, og at det blev forsvaret med en Feltbefæstning. Hvis det ærede Medlem kjendte den Befæstning, hvormed Sebastopol blev forsvaret, og hvad man ellers forstaaer ved Feltbefæstning, tror jeg, at han vilde komme til det Resultat, at det i ikke var nogen Feltbefæstning, men en permanent Befæstning, som blev bygget ligesor Nesen af Franskmændene og Engelskmændene. Han vilde blandt Andet give mig Ret i, at det ialtsald var en ganske aparte Art af Feltbefæstning, der havde et Forsraad og 7—8,000 Fæstningskanoner, Artillerister til at betjene dem, og Krudt og Kugler nok. Der er ialtsald en ganske mærkelig Forskjel mellem denne Feltbefæstning og enhver anden, jeg nogenstinde har hørt Tale om. Det er ganske vist, at General Todtleben fik bygget denne Fæstning om